

proti cti a vážnosti advokátního stavu, jest jí v tom přisvědčiti. Jak ve svém vyjádření ze dne 12. září 1923 sám uvádí, považoval obviněný požadavek firmy H., by jí zaplatil s Františkem W-em ujednanou konvenční pokutu za to, že W. přenechává byt ve svém domě obviněnému a nikoli jí, za požadavek úplaty za přenechání bytu, t. j. za požadavek podle zákona o ochraně nájemníků (§ 20) zapovězený a nežalovatelný. Jestliže se obviněný přes to, by bytu od W-e, pokud se týče od firmy H. dosáhl, zavázal konvenční pokutu firmě H. zaplatiti, když však měl konvenční pokutu platiti, placení odepřel a vytasil se s námitkou neplatnosti závazku podle ustanovení zákona o ochraně nájemníků, bylo toto jednání, nesoucí známky záludnosti, proti poctivosti a čestnosti, kterou advokátní řád v § 10 advokátům v jich jednání ukládá a jednání obviněného přičilo se cti a vážnosti stavu, pročež disciplinární rada právem uznala obviněného vinným pro dotyčné jednání jako jednání proti cti a vážnosti stavu. Neméně bylo proti cti a vážnosti stavu i to, jak se obviněný zachoval ohledně nájemného k Františku W-ovi. Po delším jednání přistoupil obviněný na požadované W-em nájemné 4.000 Kč za pronajatý byt a, jak jest přisežnou výpovědí Františka W-e a jeho manželky Antonie prokázáno, zavázal se při tom rukou dáním, že se na W-ovi nebude domáhati snížení nájemného a že nepodnikne proti W-ovi žádných soudních kroků. Hned však, když obviněný měl platiti W-ovi činži za druhé čtvrtletí, zaslal obviněný W-ovi dopis ze dne 12. června 1924, v němž ho žádal, by mu na nájemném slevil, jinak že zakročí u soudu o úpravu nájemného. V dopise tom upozorňuje obviněný Františka W-e, že má ještě i jiné prostředky a cesty, jak se slevy na nájemném domoci. Když W. na žádost obviněného o slevu činže nepřistoupil, obviněný netoliko že zakročil o soudní úpravu nájemného, nýbrž dne 16. října 1923 oznámil W-e pro přečin lichvy, učiniv při tom dokonce i návrh, by W., protože se jen přechodně zdržuje v tuzemsku, byl vzat do prozatímní vazby (§ 175 čís. 2 tr. ř.). Také toto jednání obviněného nese známky záludnosti, ale přistupuje k tomu ještě i to, že obviněný porušil dané slovo. Netřeba blíže doličovati, že toto jednání obviněného jest proti cti a že snižuje vážnost stavu, jemuž pří náležitosti. Nepříznivý dojem jednání obviněného byl zvýšen ještě tím, že v trestním řízení zavedeném proti W-ovi vydal obviněný prohlášení ze dne 4. března 1925, v němž označil svoje oznámení na W-e pro lichvu jako krok unáhlený. Není pochybnosti, že obviněný, takto jednaje proti W-ovi, jednal, jak cti a vážnosti stavu dbalý advokát jednati nesmí. Právem v tom spatřovala disciplinární rada těžké prohřešení se proti cti a vážnosti stavu a uznala odvolatele vinným tímto přečinem.

Čís. 21 dis.

Proti usnesení kárné rady advokátní komory, jímž bylo odmítnuto zavést kárné řízení pro přečin proti cti a vážnosti stavu, nepřísluší třetím osobám právo stížnosti (§ 53 kárn. stat.).

(Rozh. ze dne 16. února 1927, Ds I 13/26.)

Nejvyšší soud odmítl v kárné věci proti Dru Bertholdu T-ovi, advokátu v P., stížnost Dra S-a, advokáta ve V., do usnesení kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 11. října 1926, jímž bylo vysloveno, že není důvodů ke kárnému stíhání Dr. Bertholda T-a.

O d ů v o d n ě n í:

Dr. Siegfried K. stěžuje si proti usnesení kárné rady, jímž bylo vysloveno, že není důvodů ke kárnému stíhání Dra Bertholda T-a, protože proti příkazu kolegiality a advokátních mravů s obejitím Dr. K-a jako zástupce Otona K-a jednal přímo se zmocněncem K-ovým Emilem H-em a že Dr. K-a v dopise ze dne 16. října 1919 urazil. Než jeho stížnost bylo odmítnouti. Podle § 53 kárn. stat. mohou si sice do usnesení kárné rady, odmítajícího zavedení kárného řízení, kromě zástupce komory a vrchního státního zástupce stěžovati též osoby třetí, ale jen, byly-li kárným přečinem v nějakém svém právu zkráceny. Takové zkrácení může nastati u přečinů proti povinnostem povolání, nikoli u přečinů proti cti a vážnosti stavu. Co se těchto týče, přísluší je stíhati kárné radě pokud se týče zástupci komory (§ 23 a 29 kárn. stat.), neboť jsou orgány povolanými hájiti čest a vážnost stavu a zakročovati proti jejich porušení. Třetí osoby, pokud mají na stíhání poklesku proti cti a vážnosti advokátního stavu zájem, mohou skutečnosti čest a vážnost ohrožující advokátní komoře nebo kárné radě sice oznámiti, avšak nárok na kárné zakročení pro prohřešení se proti cti a vážnosti stavu jim nepřísluší. Proto, neshledá-li kárná rada důvodu ku stíhání pro poklesek proti cti a vážnosti stavu, musí, spokojí-li se s tím zástupce komory, při tom zůstat. Že tomu tak, vyplývá též z § 47 kárn. stat., podle něhož nepřísluší odvolání z nálezu kárné rady, jímž byl obviněný z obžaloby pro přečin porušení cti a vážnosti stavu sprostěn, ani vrchnímu státnímu zástupci ani třetím osobám, nýbrž jedině a výhradně zástupci komory. Ony udánlivé činy Dra Bertholda T-a mohou přijíti s kárného hlediska v úvahu pouze jako poklesky proti cti a vážnosti stavu. Stěžovatel shledává sice v nich též činy proti povinnostem povolání, v tom však mu přisvědčiti nelze. Hledíc ke shora uvedenému, nemá Dr. Siegfried K. oprávnění ke stížnosti do odmítavého usnesení kárné rady a jeho stížnost bylo odmítnouti jako nepřipustnou.

Čís. 22 dis.

Jde o porušení cti a vážnosti stavu, oznámil-li advokát straně, že byl sprostěn z jejího zastupování (jako zástupce chudých na své zakročení podle čl. XXXIII. uv. zák. k. c. ř. s.) a současně se jí nabídl k vedení sporu, pošle-li mu zálohu.

(Rozh. ze dne 16. února 1927, Ds I 16/26.)